

20. søndag efter Trinitatis d. 25. oktober 2020

Salmer:

754: Se, nu stiger solen

292: Kærligheds og sandheds ånd

27: Du gav os efter dit behag

12: Min sjæl, du Herren love

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 21,28-44

Jesus sagde: »Men hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrød han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?« De svarede: »Den første.« Jesus sagde til dem: »Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer. For Johannes kom til jer og lærte jer vejen til retfærdighed, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham. Og skønt I så det, angrede I heller ikke bagefter og troede ham. Hør endnu en lignelse! Der var en vingårdsejer, som plantede en vingård og satte et gærde om den, og han gravede en perse i den og byggede et vagttårn. Han forpantede den bort til nogle vinbønder og rejste udenlands. Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine folk til vinbønderne for at få sin høst. Men vinbønderne greb hans folk, og én pryglede de, en anden dræbte de, og en tredje stenede de. Han sendte nogle andre folk, flere end første gang, men de gjorde det samme ved dem. Til sidst sendte han sin søn til dem, for han tænkte: De vil undse sig for min søn. Men da vinbønderne så sønnen, sagde de til hinanden: Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel og få hans arv. Og de greb ham og smed ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre med de vinbønder?« De svarede ham: »Et ondt endeligt vil han give de onde og overlade vingården til andre vinbønder, som vil give ham høsten, når tiden er inde.« Jesus sagde til dem: »Har I aldrig læst i Skrifterne: ›Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne?‹ Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, der falder over denne sten, bliver kvæstet, men den, som stenen falder på, vil den knuse.«

Når vi har spist aftensmad derhjemme, og min kone er ved at putte vores søn, kalder min datter ofte på mig og vil have, vi skal læse en bog. ”Ja”, svarer jeg, ”jeg skal lige være færdig her i køkkenet med at vaske op. Jeg skal lige tørre bordet af, tømme skraldespande, fylde op i havregrynsbøtterne og kaffekværnen, så kommer jeg! Så er jeg klar.” Ofte når jeg da også at blive færdig i køkkenet og læse bogen, inden hun bliver utålmodig eller finder på noget andet at lege med. Men nogle gange, eller på andre tider af dagen, så når vi faktisk ikke det, som hun spørger om. Jeg siger ja, men det bliver ikke til noget.

Jeg tror, hun ville blive skuffet, hvis jeg bare med det samme sagde ”nej, det vil jeg ikke”, men så alligevel gjorde det et kvarter senere. Det kan i hvert fald virke som en okay strategi at sige ja, lige nå et par andre ting, som jo også skal gøres, og så som regel også nå det, jeg har lovet hende. Bare det ikke altid er sådan, og hun altid skal vente.

Jesus virker til at være uenig. I hvert fald er det ifølge ham bedre at sige nej og så ende med at gøre det, man bliver spurgt om, end at sige ja og så ikke gøre det.

Og det har han jo nok en pointe i. Den far, som spørger sine to sønner om at gå ud i vingården og arbejde, bliver nok skuffet i begyndelsen, da den anden søn siger nej. Men han bliver glad derefter, da sønnen alligevel tager derud. Og omvendt med den første søn. Først glæde, da han siger ja, derefter skuffelse, da han ender med ikke at gå ud i vingården og arbejde.

Jesu pointe er, at det er bedre at ende med at glæde sin far eller Gud, end at ende med at skuffe ham. Det er bedre at slutte med at sige ja med sine handlinger, end at slutte med at sige nej med sine handlinger.

Det er bedst at slutte med et ja. Det er bedst at slutte med den handling, som gør det gode, man er blevet spurgt om.

Hvad svarer du, når Gud kalder på dig?

Nogle siger ja, som vi gør det i dåben. Vi forsager Djævelen, ja. Vi tror på den treenige Gud, ja. Vi vil døbes på denne tro, ja. Vi svarer ja, og så venter Gud ellers på, at vi lever det liv, som vi er døbt

til. At vi tager den tradition til os, som vi er døbt ind i. Gud venter på, at vi lever den tro ud, som vores forældre eller fadder på vores vegne har sagt ja til.

Gud venter på, at vi går ud i hans vingård, ud i hans verden og tager del i det arbejde, som han gør i verden. Skaber håb, hvor der er modløshed. Skaber lys, hvor der er mørke. Skaber trøst, hvor der er sorg. Skaber fællesskab, hvor der er ensomhed. Skaber tro, hvor der er tvivl. Skaber taknemmelighed, hvor der er smålighed.

Der er nok at gøre i Guds verden, og Gud venter på, at vi følger op på vores ja med et liv, som svarer dertil.

Men måske når vi aldrig dertil. Måske ender vi med at sige nej med vores liv, og ender i sidste ende med at skuffe Gud. Vi nåede aldrig at gøre det, som vi egentlig havde sagt ja til. Det er ikke en god slutning.

Hvad svarer du, når Gud kalder på dig?

Nogle siger nej. Klart nej. Et stigende antal danskere fødes ind i familier, hvor dåben og troen på Gud på forhånd er valgt fra. Måske fordi forældrene er blevet skuffede over kristendom eller Gud. Måske fordi sekularismen og ateismen efterhånden også har fået stor indflydelse på vores land, et land, som ellers har en lang kristen tradition og historie bag sig. Eller også vil nogle forældre gerne have, at deres børn selv skal vælge deres tro, når de engang bliver store, unge, voksne.

Det kan der være argumenter for, men i sidste ende er det umuligt som forælder ikke at præge sine børn. Vi giver uundgåeligt tanker, handlemønstre, værdier, ideologier, ja, religiøse handlinger videre til vores børn. Der findes ikke nogen værdineutral opdragelse. Selv en ateistisk opdragelse er en form for religiøs opdragelse. Så der er også gode og stærke grunde til at give sine børn en religiøs ramme, en kristen tro med i bagagen og så lade dem tage stilling til den senere. Sige ja på deres vegne og så se, hvad de selv svarer med deres ord og handlinger.

Men alligevel er der som sagt mange danskere, som ikke lader deres børn døbe som små. Og derfor er der i disse år et stigende antal voksne danskere, som lader sig døbe, som kommer til tro, som på en eller anden måde møder Jesus. For Gud kalder, og det er meget forskelligt, hvornår og hvordan

vi mennesker svarer. Komikeren Casper Christensen er lige blevet døbt efter et langt liv med grænseoverskridende humor og gold ironi. Skuespilleren Lars Mikkelsen blev døbt for et par år siden efter at have spillet provsten Johannes Krogh i DR-serien ”Herrens veje”.

Og i går var der så drop-in dåb i Hørup Kirke i Kjellerup, mest for voksne. Der havde man mulighed for at blive døbt uden den helt store opmærksomhed og den helt store dåbsfest. Men bare en kort samtale med en præst, et stille ja og så tre håndfulde vand på hovedet. Man har nemlig erfaret mange steder, at mange voksne mennesker går rundt med en længsel efter at blive døbt, men ikke lige har lyst til den helt store opmærksomhed omkring det. Fem mennesker blev døbt i går i Hørup Kirke. Skønt!

Så der findes altså en del danskere, som har sagt nej til Gud, men som alligevel på et tidspunkt i deres liv siger ja, svarer på Guds kald og tager del i arbejdet i hans vingård, hans verden.

Hvad svarer du, når Gud kalder på dig?

Mange af os svarer nok en blanding af de to ting, som vi lige har hørt, nemlig: Tjaaa, tjooo, Gud, kan det ikke lige vente lidt? Jeg har lige travlt med mit liv. Jeg har sovet dårlig i nat. Jeg er presset. Jeg er uvis på fremtiden i den kommende corona-vinter. Gud, kan vi ikke tales ved, når jeg får tid? Når jeg bliver færdig med opvasken af mit eget liv, når jeg bliver afklaret, bliver ren og perfekt, bliver mindre tvivlende og skamfuld, bliver klar til at tage det med tro og Gud og kirke alvorligt. Sådan, virkelig alvorligt. Måske når jeg bliver gammel.

Jeg tror egentlig, at mange af os godt ved, at Gud kalder på os. At han ønsker dybt og nært fællesskab med os. Et fællesskab, som kommer af den daglige kontakt med ham. Den daglige kontakt kan vi have ved at bede for os selv, for hinanden, for verden. Ved at bede Fadervor. Ved at læse i Bibelen og fordybe sig i hans ord og visdom til os. Ved at prioritere det kristne fællesskab.

Og alligevel kan det bare være svært at få det gjort. Det sker ligesom ikke af sig selv. Det kræver vilje. Det kræver kamp. Det kræver prioritering. Det er så let at blive hjemme. Det er så let at nøjes med at læse Kjellerup Tidende eller lige at tænke lidt på Gud, inden man lukker øjnene om aftenen.

Og det med at indtage den plads i verden, som Gud kalder os til, det kræver også vilje, kamp og prioritering. Gud kalder os til at være gode og trofaste arbejdere i hans vingård, i hans verden. Han har givet os vores liv. Han har givet os evner. Han har givet os muligheder.

De liv, de evner, de muligheder, kan vi bruge på mange måder. Gud ønsker, vi bruger dem til gavn og glæde for hinanden. Gud ønsker, vi bruger dem til hans ære.

Det gør vi, når vi ringer til den, som er ensom. Det gør vi, når vi sender en opmuntrende mail eller sms til den, som sørger. Det gør vi, når vi be'r for den, som ingen andre be'r for. Det gør vi, når vi midt i en tid med restriktioner og regler tænker kreativt og skaber små sikre fællesskaber og møder mellem mennesker. Bare et enkelt møde, en enkelt snak, en enkelt halv time, hvor vi ser et andet menneske i øjnene, kan gøre en kæmpe forskel.

Måske er der nogen af os, som i stedet for at svare nej eller ja, eller tjaa, tjooo, kan overveje, om det overhovedet er så vigtigt, at vi svarer. Der er jo masser af mennesker, som råber i verden. Og nogle gange er det faktisk bedst ikke at svare. Hvis man er på Twitter eller Facebook, så er der masser af mennesker, der har meninger. Masser af mennesker, som påstår ting, som man kan være uenig i. Eller værre, synes lyder direkte dumt og forkert. Nogle gange er det godt at svare og give et andet perspektiv på sagen.

Mens andre gange, måske oftere, er det nok bedst bare at lade dem råbe og have deres meninger for sig selv. Kigge den anden vej. Lytte til noget andet. Ja, måske endda helt droppe de sociale medier og de stædige meninger. Det er ikke altid let. Jeg var i hvert fald i fredags stærkt fristet til at skrive en kæk kommentar på Facebook. For Rasmus Paludan fra partiet Stram Kurs har planer om at lave en kirke, måske endda med afdeling i Rødkærsbro tæt her på. En kirke, hvor han selv skulle være ærkebiskop. Men jeg endte med at lade være. Det taler på en måde stærkt nok for sig selv. Nogle stemmer, nogle meninger, behøver vi ikke altid svare på.

Men Gud har krav på et svar, når han spørger. ”Vil du følge mig? Vil du være en søn, en datter, en arbejder i min vingård. Vil du være en kristen i min verden?”

Han kalder ikke på os for sjov. Han spørger os ikke bare fordi, han ikke har andet at lave deroppe i sin himmel. Han spørger os, fordi der er noget på spil. En evighed. Han spørger os, fordi det betyder

noget, om vi i sidste ende ender med at skuffe ham eller glæde ham. Det får evigheds betydning for os, om vi dør i troen på ham eller dør uden troen på ham og håbet fra ham.

Gud har vist os, hvor meget han har gjort for at gribe ind. Han har sendt sin søn. Jesus blev sendt til vores jord, som han selv løfter sløret for i fortællingen om de onde vinbønder. Han blev sendt for at få Guds del af høsten. For at få mennesker til at følge sig. For at vise os sande måder at leve vores liv på. For at vise os, hvor stor Guds kærlighed var og er.

Det jødiske folk tog ikke imod Jesus. Som de onde vinbønder afviste de ham. De ville ikke kendes ved ham. De endte med at mishandle og slå ham ihjel. De hængte ham til sidst på et kors. De havde sagt ja til at være Guds folk, men med deres handlinger sagde de nej tak til Gud. De endte med at skuffe Gud. Derfor blev der en mulighed for alle verdens folk. For arabere. For syrere. For spaniere. For russere. For danskere. Ja, selv det jødiske folk har stadig i dag muligheden for at sige ja til Guds kald.

Vejen er den samme for alle mennesker, nemlig at anerkende, at Jesus er den hovedhjørneste, det stærke fundament, som et sandt liv kan bygges på og leves på. I troen på ham er der håb. Håb om trøst og mening her i livet. Håb om evigt liv efter døden, for sønnen opstod fra de døde på den tredje dag. I troen på ham er der masser af opgaver til os i Guds verden. Der er nok at gå i gang med, nok af mennesker at hjælpe, nok af fællesskab at finde. For vi er ikke alene, vi er mange, der mere eller mindre snøvlende følger Gud og forsøger at leve vores liv til gavn for andre. Lad os blive endnu flere!